

Ponovni dolazak

Sveti ljudi skidaju i oblače tjelsnu formu
Poput odjeće.

Sjedio sam sa starim Mehmedom ispod trešnjevog drveta. Dvije godine nakon zadnjeg rata, razgovarali smo o prošlosti Stoca. Imao je oko 100 godina i izgleda da je bio rođen odprilike u isto vrijeme kada je Mustafa Žujo preselio na ahiret. Okrugle zamagljene načale od tvrdog stakla, neobrijano lice i tanki brkovi a na glavi fes boje višnje, neobično živahan za svoje godine. Majka mu bijaše pričala o hodži Muji dok je bio dijete i zapamtio je ponešto ističući to s ponosom. Jer kada se sjećamo slavnih ljudi sjenka pada i na nas, možemo povjerovati u vlastitu važnost.

„Mali dobro slušaj šta ću ti reći“... podiže Mehmed kažiprst desne ruke. Kimnuh glavom u znak odobravanja a on nastavi. - „Hodža Mujo je vidio mejtef“... „gori“... „u Bregavi, kud se izlazi iz Stoca.“

„Tude je podučavo' decu iz Rizvanbegovića kuće“... al', kako on umrije nesta' i mejtefa. „Slušao sam pažljivo jer ponešto o tome se znalo od prije. Mehmedova unučad protrčaše pored kuće smijući se naglas, život uvijek ide i pronalazi puteve u svakoj prilici.

Mehmed pažljivo zamota duhan u otvoreni čat, ni trun se nije prosulo, odbi par dimova zagledan u plave daljine a onda se ponovo okrenu prema meni. „Vremenom“ - nastavi tvrdo i zagonetno, „u nekadašnjem mejtefu se počelo svašta skupljati.“ „Torla“ - podiže Mehmed kažiprst desne ruke.

Riječ mi je bila poznata mada nisam znao značenje ali se moglo odrediti kao malo krdo besposličara kockara i pijanica.

„Nije im se moglo stat' u kraj“ - dodade, gotovo zbunjen pred snagom zla koja uvijek i iznova iznenađuje.

Jer, teško želimo priznati da je zlo utkano u ljudske duše iako je očiti dokaz činjenica da se za svako dobro treba potruditi dok je zlo svuda unaokolo i dolazi samo po sebi.

Izgleda da je broj kartaša i besposličara u nekadašnjem mejtefu hodže Muje bio povelik a gomila je dobivali stalno nove ljude.

„Kako to da niko nije spriječio nedolična okupljanja, dodadoh opušteno i gotovo spontano ništa ne misleći. „Ne znam“ - slegnu Mehmed ramenima stidljivo i pomalo djetinje kao da se pita zašto to prije nije uspio saznati.

„Torla“ - ponovo on podiže kažiprst kako bi dao značaj, riječima koje će tek uslijediti. „Nekolike godine“... „svašta je dolazilo“,

„majka mi pričala.“

„Jednog dana“, zabaci Mehmed glavu, „društvo se dobro zapilo.“ „Kocka...“ opšta galama.

„Hanz“ - naglasi on, očito misleći na kaos, bar u glavama ljudi i bar na tom mjestu. „Najednom se ukaza hodža Mujo, isti ko' i za života i rukama zatrese stub. Ko'da je veliki potres“, - pogleda me Mehmed pronicljivo. „Torla se nikada više nije skupila tuđeka.“

Mehmed odpuhnu kao da odgoni zlo od sebe i nastavi: „A četiri su godine bile prošle kako je umro.“

„E, sad ti misli kako se pojavio nakon toliko vremena, potpuno u svom liku!“

Mehmed zabaci leđe i nasloni se na zid, odbijao je dimove. "Majka mi pričala, tad je curom bila."

„Torla se razbježala“, po treći put podiže Mehmed kažiprst da naglasi važnost događaja. "Nikad se više nisu skupili tude"-završi gotovo šapatom, unijevši mi se u lice. Nasmiješih se ne rekaviši ništa. Za događaj nisam znao ali mnogi kerameti se vezuju za šejh Mustafu Žuju. Tada se prisjetih dvije svete predaje. Jedan kaže: "Pejgamberi i evlije klanjaju u svojim kaburima kao u svojim kućama."

Dok druga priopćava: "Da nije onih u mezarima, stradali bi oni na zemlji."

Naravno, klanjajnje u kaburima nije fizičke već imaginalne prirode gdje se očituje na ovom svijetu uspostavljena narav duše odnosno njen moral i njena duhovnost. Bog im daje mogućnost da se obznane iz imaginalnog svijeta (BERZAH) ponovo na ovaj svijet na nivou čula i mašte gledalaca. Također, oni imaju mogućnost zaštite ljudi i naselja te im se (baš kao i ŠEHIDIMA) pišu dobra djela i nakon smrti. Iz primjera u ovoj priči vidimo snažan HIMET EVLIJE (Srčani uticaj, tj, Opomenu) u smislu opomene da se prestane sa lošim djelovanjem.

Mustafin duh još djeluje.

Ustadoh da krenem i ostavih Mehmeda samog.

<https://jasminko.github.io/>

(Slika – Nišan Šejh Mustafe Žuje)